

УКРАЇНА В КОНТЕКСТІ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Актуальність теми: глобалізація, яка охопила людство від часів Х. Колумба і Ф. Магелана впливає на нього не лише в економічній, культурній чи психологічній сферах. Вона охоплює і його політичну сферу, поширюючи вплив глобальних проблем, міжнародного права і політичних норм, рішень глобальних і регіональних організацій та самітів на нижчі рівні прийняття політичних рішень – національні та локальні. В такий спосіб відбувається відзначена Дж. Розенау «взаємодія процесів на перетині мікро- і макрорівнів». Однак сама синергія різних просторових рівнів політичного процесу (глобального, континентального, регіонального, національного, локального тощо), її причини і наслідки, такі як турбулентність, біфуркаційність, а отже, і непередбачуваність кожного рівня сучасного політичного процесу – досі недосліджені. В цьому контексті особливого значення набуває спроба дослідження універсальних чинників, які зумовлюють глобалізацію та уніфікацію політичного процесу в масштабах кожної окремої держави.

Мета дослідження: дізнатися що таке глобалізація та визначити її плюси і мінуси

Об'єкт дослідження: глобалізаційні процеси у світі та Україні.

Предмет дослідження: Глобалізація – процес всесвітньої економічної, політичної та культурної інтеграції та уніфікації. У ширшому розумінні – перетворення певного явища на планетарне, таке, що стосується всієї Землі. Основними наслідками глобалізації є міжнародний поділ праці, міграція в масштабах усієї планети капіталу, людських та виробничих ресурсів, стандартизація законодавства, економічних та технічних процесів, а також зближення культур різних країн. Це об'єктивний процес, зумовлений розвитком транспорту та засобів зв'язку, він носить системний характер, тобто охоплює всі сфери життя суспільства. В результаті глобалізації світ стає більш зв'язаним і залежним від усіх його суб'єктів. Відбувається збільшення як кількості спільних для груп держав проблем, так і кількості та типів інтегрованих суб'єктів. Глобалізація світової економіки – це не лише формування вільної системи світової торгівлі. Це процес стрімкого розвитку продуктивних сил, що вимагає нового типу виробничих відносин не в окремій країні, а в масштабах всієї планети. Спроби адміністративними методами обмежити доступ іноземних товарів на внутрішній ринок або створити неринкові переваги для власних товаровиробників неминуче спровокуватимуть подібну ж реакцію з боку урядів інших країн. Крім того, за таких обставин уряд скоріше за все не матиме можливостей та мотивації впроваджувати ті заходи, які би дозволяли забезпечити конкурентність продукції вітчизняних виробників на зовнішніх ринках. Ліберальна модель світової торгівлі визначається тим рівнем проникнення технологій та фінансових інструментів, який ми маємо на сьогодні. Але створюючи великі можливості, ліберальна модель економіки вже не в окремій країні, а на глобальному рівні формує і свої надзвичайно жорсткі правила гри – або конкурентні, або вимушене банкрутування. Тільки це вже банкрутство не окремого підприємства, а цілих країн, які повільно, але невпинно деградують, їх залишають громадяни, роз'їжджаючи по світу в пошуках кращої долі. Що, на жаль, відбувається сьогодні і в Україні. Тож, я вважаю, що якщо ми хочемо, щоб Україна вижила, як самостійна держава, маємо зробити все, щоб економіка нашої країни була конкурентною, як з точки зору витрат на виробництво продукції, так і з точки зору інвестиційної привабливості. При цьому варто бути реалістичним, усвідомлюючи, що на сьогодні ми володіємо дуже обмеженим переліком переваг, які можуть, за правильного використання, допомогти забезпеченню конкурентності української економіки. На мою думку, саме сировинна структура української економіки є головним фактором, що створює надзвичайну залежність від зовнішніх впливів. Слід визнати, що саме від цін на сировину на світових ринках протягом останніх двадцяти років залежить стан української економіки та державних фінансів, рівень зарплат та добробут мільйонів українських громадян. Із мінусів можна виділити те що глобалізація економіки в умовах сучасного світу стикається з однією серйозною проблемою. Всі лідерські місця в світі вже зайняті державами, що входять у «Велику сімку». Саме на їх частку припадає не менше 12% усього населення планети і близько 60-70% від світового ВВП. Саме вони виконують вирішальну функцію в таких організаціях, як МВФ і Світовий банк, СОТ і ОЕСО. Країни «Великої сімки» при тісній співпраці формують епіцентр глобалізаційних процесів, своєрідне ядро світової економіки. До групи лідерів вдалося долучитися не більше ніж двом десяткам країн, що активно розвиваються, які налагодили з ними плідну і взаємовигідну співпрацю. Наслідки глобалізації – це не тільки пряме зіткнення культур, а й їх щільне взаємне переплетення. Для Заходу, який зазвичай йшов попереду, процес глобалізації завжди відкривав досить широкі перспективи й універсальні можливості. Всі інші країни змушені були вибирати або залежність та ізоляцію, або модернізацію задля того, щоб наздогнати і навіть випередити розвинені західні країни. Із зростанням глобалізаційних процесів, зростатиме і нерівномірність між державами, що може стати причиною для виникнення нових конфліктів.

Список використаних джерел

1. Акопян К. З. Пределы глобализации (культура в контексте глобализационных процессов). Материалы постоянно действующего междисциплинарного семинара Клуба ученых «Глобальный мир». – Вып. 5 (17). М., 2002. – С. 5-69.
2. Глобалізація і безпека розвитку: Монографія / О.Г. Білорус, Д.Г. Лук'яненко та ін.: Керівник авт. колективу і наук. Редактор О. Г. Білорус. – К.: КНЕУ, 2001. – 733 с.
3. Крамар О. Україна як сировинна колонія // Український тиждень. – 2012. – № 34 (251). – 24–30 серпня. – С. 24–29.
4. Сутність глобалізму як характеристики сучасного соціального простору // Нова <https://uk.wikipedia.org/>